

LETTERKUNDE

eerst niets anders dan het flauw omlijnde klimopmuurtje en de boomen erachter, stil wuivend. Maar dan, midden in het zwart, begon daar een geel lichtje te loeren, beschut door een hand, die van binnen rose was. De zware gedaante van zijn vader stond naast een groenen veeg aan zijn voeten. En in eens het verblindende magnesiumlicht. Het vlijmende, zwevende, *absolute* licht dat den tuin wit maakte, en toch groen, hardgroen . . . Keek hij opzij, dan ontwaarde hij de witte, hol-oogige gezichten van de jongens; over dat van zijn moeder liepen vage, bevende raamspijlen en dan, eindelijk, het slotstuk: het machtige Bengaalsche vuur, waarin de nacht leegbloedde rondom de puntig opgestoken hand van zijn vader, die daar somber en onbeveeglijk als een toovenaar een derden tuin schiep: den rooden tuin . . .”

Het einde van *De Emancipatie* is een evocatie van den tuinmuur, „de droommuur,

die nu schrale werkelijkheid was geworden”, een hoogst opmerkelijk beeld van het verloren kinderparadijs.

Vestdijk verschijnt ons hier als auteur in een ander licht dan bij voorbeeld in het *Vijfde Zegel*; meer dan in een zijner andere boeken is hij hier dichter; hij kent den weg naar het kinderland en dat is de weg van den dichter. Maar zijn werk is ook voor den psycholoog een bron van verrassing, dikwijls. Wanneer hij zijn trilogie zal hebben voltooid, zullen wij een beter overzicht hebben van de figuur van Anton Wachter, die — hoe kan het anders — veel autobiografische bijzonderheden openbaart. *St Sebastiaan* heeft hier en daar een teederheid, die in Vestdijk nieuw is, en die ons voorbereidt op andere aspecten van dezen belangwekkenden schrijver.

E. van Lokhorst